

EUROOPA KOHTU OTSUS

18. veebruar 1970*

[...]

Kohtuasjas 40/69,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Müncheni Bundesfinanzhofi esitatud taotlus teha selle kohtu menetluses olevas kohtuvaidluses, mille poolteks on:

Hauptzollamt Hamburg-Oberelbe

ja

Firma Paul G. Bollmann, Hamburg,

eelotsus nõukogu määruse nr 22/62 ja komisjoni määrusega nr 136/62 muudetud komisjoni määruse nr 77/62 tõlgendamise kohta,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president R. Lecourt, kodade esimehed R. Monaco (ettekandja) ja P. Pescatore, kohtunikud A. M. Donner, W. Strauß, A. Trabucchi ja J. Mertens de Wilmars,

kohtujurist K. Roemer,

kohtusekretär A. Van Houtte,

on teinud järgmise

otsuse

[...]

Põhjendused

1. 30. juulil 1969. aastal vastu võetud määrusega, mis saabus kohtukantsseleisse 3. septembril 1969, on Saksamaa Liitvabariigi Bundesfinanzhof EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel tõstatanud mitu küsimust, mille sisuks on EMÜ nõukogu 4. aprilli 1962. aasta määruse nr 22 (EÜT, 1962, 30) ja EMÜ komisjoni 23. juuli 1962. aasta määruse nr 77 (EÜT, 1962, 66),

* Kohtumenetluse keel: saksa.

mida muudeti EMÜ komisjoni 31. oktoobri 1962. aasta määrusega nr 136 (EÜT, EÜ 1962, 113).

Esimene küsimus

2. Oma esimeses küsimuses palub nimetatud kohus Euroopa Kohtul ütelda, kas määruse nr 22/62 artiklit 14 tuleb mõista sellises tähenduses, et liikmesriigid võivad ja peavad kohaldama siseriikliku õiguse sätteid määratlemaks, millistele toodetele laieneb määruse artikliga 1 sätestatud maks, ning eristada ühtesid tooteid teistest.

3. Määruse 22/62 artikli 14 kohaselt „võtavad liikmesriigid kõik meetmed, et kohandada oma seadusandlikud, korralduslikud ja haldussätted sel viisil, et käesoleva määruse sätteid oleks võimalik rakendada alates 1. juulist 1962, kui nimetatud määruses ei ole sätestatud teisiti“;

4. Kuna asutamislepingu artikli 189 teise lõigu kohaselt on määrus nr 22/62 vahetult kohaldatav kõikides liikmesriikides, on välistatud, et liikmesriigid võiksid selle kohaldamiseks võtta meetmeid, mille ülesandeks on määruse ulatuse muutmise või sellele sätete lisamine, kui määruses ei ole sätestatud teisiti.

Kuivõrd liikmesriigid on andnud komisjonile pädevuse võtta vastu normatiivseid sätteid tariifide alal tagamaks ühise põllumajandusturu nõuetekohane töötamine, siis ei ole neil endil enam voli vastu võtta normatiivseid sätteid selles valdkonnas.

5. Seega tuleb määruse nr 22/62 artiklit 14 tõlgendada sellises tähenduses, et liikmesriigid peavad võtma kõik vajalikud meetmed, et kõrvaldada kõik nende seadusandlusest tuleneda võivad takistused määruse kohaldamiseks alates 1. juulist 1962.

Nimetatud artikkel ei võimalda seega liikmesriikidel võtta vastu siseriiklikke sätteid, mis muudavad määruse enda ulatust.

6. Vastus esimesele küsimusele on seega eitav.

Teine küsimus

7. Bundesfinanzhof on palunud juhul, kui esimese küsimuse vastus peaks olema eitav, Euroopa Kohtul ütelda, „kas määruse nr 22/62 artiklit 1, milles on nimetatud teatavad kaubad, millele on kehtestatud ühenduse tollitariif, tuleb tõlgendada sellises tähenduses, et riiklikul seadusandjal on vaba voli tõlgendada termineid, mis neid kaupu tähistavad, kuivõrd tollitariifi puhul kaupade kohta kasutatavad terminid nõuavad igal juhul tõlgendamist?“.

8. Kuna turu ühtset korraldust sätestavates määrustes viidatud kaupu tähistavad nimetused tulenevad ühenduse õigusest, saab ka nende tõlgendamine olla määratletud vaid ühenduse pädevust silmas pidades.

Lisaks sellele saavad põllumajandusturgude ühisorganisatsioonid, nagu need, mis määruse nr 22/62 kohaselt tuleks järk-järgult välja arendada, täita oma ülesannet vaid juhul, kui kõikides liikmesriikides kohaldatakse ühetaoliselt sätteid, millel nad põhinevad.

Nende organisatsioonide tegevusega seotud kaupade nimetused peaksid seega olema kõikides liikmesriikides sama ulatusega.

9. Selline nõue ei oleks asjakohane, kui raskuste puhul teatava kauba klassifitseerimisel võiks iga liikmesriik tõlgendamise teel kehtestada vastava ulatuse ise.

Kuigi liikmesriigi ametiasutus võib raskuste korral teatava kauba klassifitseerimisel võtta meetmeid määruse kohaldamiseks ja tuua sedakaudu välja mõne toote nimetuse puhul tekkivad kahtlused, võib ta seda teha üksnes vastavuses ühenduse seadusandlusega, kusjuures liikmesriikide ametiasutustel ei ole õigust sätestada siduvaid tõlgendamiseeskirju.

10. Vastus teisele küsimusele on seega eitav.

Kolmas küsimus

11. Bundesfinanzhof on palunud juhul, kui teise küsimuse vastus peaks olema eitav, Euroopa Kohtul ütelda, kas kalkunite sabatükkide näol on tegemist seljatükkidega (seljatükkide osadega) või linnuliha muude tükkidega määruse nr 136/62 artikliga 1 muudetud määruse nr 77/62 artikli 2 tähenduses või söödavate rupskitega nimetatud määruse 136/62 artikli 3 tähenduses.

12. „Ühise tollitariifi nomenklatuuri tõlgendamise üldeeskirja“ (nõukogu määrus nr 950/68, EÜT 1968, L 172) artiklis 5 sätestatud tariifiklassifikatsiooni üldeeskirja kohaselt tuleb kaubad, mida ei ole võimalik paigutada ühegi tariifipunkti alla, liigitada nende kaupadega kõige sarnasemate kaupade vastavasse klassi.

Sarnasust kaupade vahel hinnatakse mitte üksnes nende kaupade füüsilistest omadustest, vaid ka nende tarbimisest ja kaubanduslikust väärtusest lähtuvalt.

Toote kaubanduslikku väärtust näitab tema turuhind, välja arvatud erijuhud.

13. Määrusega nr 136/62 muudetud määruse nr 77/62 artikli 2 väljend „seljad ja kaelad“ viitab tapetud lindude osadele, mis erinevad neist tükkidest, mis on eraldatud seljatükkidest ja mille näol on tegemist jääkidega pärast linnu tükeldamist, nagu ka vaidlusaluse toote puhul.

Kõnealuse toote turuhinnas väljenduv kaubanduslik väärtus on äärmiselt madal ja igal juhul madalam kui määruse nr 77/62 artiklis 2 loetletud „tapetud lindude osade“ hind.

14. Seda asjaolu on selgesõnaliselt kinnitatud EMÜ komisjoni 29. juuni 1966. aasta määruses nr 79/66 (EÜT, 1966, 118), milles kalkuni sabatükid liigitatakse „selgade ja kaelte“ alla, rakendades neile koefitsienti, mis määruse nr 77/62 puhul läheneb pigem „söödavate rupskite“ (artikkel 3) omale kui „selgade ja kaelte“ ja „lindude teiste osade“ (määrusega nr 136/77 muudetud artikkel 2) puhul rakendatavatele koefitsientidele.

15. Seega tuleb väljendit „söödavad rupskid“ määruse nr 77/62 artikli 3 tähenduses tõlgendada nii, et see hõlmab ka sarnase kaubandusliku väärtusega tooteid, nagu ka vaidlusalune toode.

Kohtukulud

16. Euroopa Kohtule oma märkused esitanud EÜ komisjoni ja Saksamaa Liitvabariigi kulusid ei hüvitata.

17. Kuivõrd kohtumenetluse näol on asjaomaste poolte jaoks tegemist Saksamaa Liitvabariigi Bundesfinanzhofis menetletava kohtuasja ühe staadiumiga, kuulub otsuse tegemine kohtukulude üle selle kohtu pädevusse.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

arvestades menetlusedokumente,

kuulanud ära ettekandja ettekande,

kuulanud ära põhikohtuasja kostja, Saksamaa Liitvabariigi valitsuse ja Euroopa Ühenduste komisjoni suulised märkused,

kuulanud ära kohtujuristi arvamuse,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse asutamislepingut, eriti selle artikleid 38 kuni 47 ja 177,

võttes arvesse nõukogu 4. aprilli 1962. aasta määrust (EMÜ) nr 22,

võttes arvesse komisjoni 23. juuli 1962. aasta määrust (EMÜ) nr 77 ning 31. oktoobri 1962. aasta määrust (EMÜ) nr 136,

võttes arvesse komisjoni 29. juuni 1966. aasta määrust (EMÜ) nr 79,

võttes arvesse nõukogu 28. juuni 1968. aasta määrust (EÜ) nr 950,

võttes arvesse protokollit Euroopa Majandusühenduse Kohtu põhikirja kohta, eriti selle artiklit 20,

võttes arvesse Euroopa Ühenduste Kohtu kodukorda,

EUROOPA KOHUS

otsustab Saksamaa Liitvabariigi Bundesfinanzhofi poolt talle esitatud küsimuses kooskõlas selle kohtu poolt vastu võetud 30. juuli 1969 määrusega:

- 1) Euroopa Majandusühenduse nõukogu 4. aprilli 1962. aasta määruse nr 22 artiklit 14 tuleb tõlgendada sellises tähenduses, et liikmesriigid on kohustatud võtma vajalikud meetmed, kõrvaldamaks nende seadusandlusest tuleneda võivad takistused määruse kohaldamiseks, ilma et neil oleks seejuures õigus võtta vastu siseriiklikke sätteid, mis muudavad määruse enda ulatust.**
- 2) Euroopa Majandusühenduse nõukogu 4. aprilli 1962. aasta määruse nr 22 artikkel 1, milles loetletakse teatavad kaubad, millele laieneb ühine tollitariif, ei anna**

liikmesriikide riiklikele ametiasutustele õigust kehtestada nende nimetuste kohaldamiseks siduvaid tõlgendamiseeskirju.

- 3) Euroopa Majandusühenduse komisjoni 23. juuli 1962. aasta määruse nr 77 artikli 3 kohaselt tuleb väljendit „söödavad rupskid“ tõlgendada nii, et see hõlmab ka sarnase kaubandusliku väärtusega tooteid, nagu kalkunite sabatükid.**

Kohtuotsus on tehtud 18. veebruaril 1970 Luxembourgis.

Lecourt

Monaco

Pescatore

Donner

Trabucchi

Strauß

Mertens de Wilmars

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 18. veebruaril 1970 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

A. Van Houtte

R. Lecourt